

Орачътъ направилъ както го научилъ старецътъ и се зачудилъ. Така работата му станала и по-лека и по-спорна.

— Да си живъ, дѣдо, че ме научи, — казалъ орачътъ. — Ела да похапнемъ каквото далъ Господъ.

Хапнали надве-натри, и орачътъ почналъ пакъ да оре. А старецътъ си трѣгналъ и рекълъ:

— Сбогомъ, орачо. Ти си добъръ работникъ. Вземашъ отъ наука. Затова день да орешъ, година да ядешъ.

Бѣлобрадиятъ старецъ миналъ презъ селото. Той влѣзълъ въ единъ широкъ дворъ. Кучетата подвили опашки и се омълчали. На пруста млада булка тъчала платно.

— Помага Богъ, булка! — рекълъ старецътъ.

— Помага, не помага — мене работата ми се не бърка, — отговорила сърдито булката.

Старецътъ се изправилъ до стана да я погледа какъ тъче. Тя мѣтала совалката отдѣсно къмъ лѣво, скжсвала жичката и пакъ почвала отдѣсно.

— Кой те научи, дѣще, така да тъчешъ? — попиталъ старецътъ.

— Кой ще ме научи! — отговорила троснато тъкачката. — Сама самица, бърза бързица.

— Не така, не, — рекълъ старецътъ. — Мѣтай совалката отдѣсно къмъ лѣво и отлѣво къмъ дѣсно, и не кжсай жичката.

Тъкачката мѣтнала така нѣколко пѣти и видѣла, че е по-лесно, но скършила устни и рекла:

— Голѣма работа! И тъй бива, и инакъ може.

— Сбогомъ, булка, — рекълъ старецътъ ядосанъ, — колкото си благодарна, толкова и работата ти да е спорна. Година да тъчешъ, подъ мишница да го носишъ.

Разкажала се тъкачката, че така лошо надумала на стареца и скочила да го догони и му се помоли за прошка, ала той възвилъ край плетищата и се изгубилъ изъ селото.

Каквото казалъ бѣлобрадиятъ старецъ, така станало. И до сега орачътъ день оре, а за цѣла година жито пожънва. Пъкъ тъкачката дълго време тъче, а малко работа изкарва.